

NYILAS ATILLA

AZ ÁLMOSKÖNYVBŐL

A Freud-kakas

Húszas éveim első felében
a szüleimtől független életre
készültem.

Ők azzal próbálták segíteni,
hogy vásárolnak nekem egy kakast.
A férfi árus a piacon két kézzel

tartotta elénk, szorosán lefogva
szárnyát, nyakát. Néztük,
ahogy csendben vergődik.

Kokas ez?
„Hát tojást még nem láttam
alatta.”

Kokas, de a baromfiudvarban
mégsem az.

„Kokas” már volt, tehát a másik
nélkülözhetetlen állat, a kutya
következett.

(Kertes házba költöztem, olyasfajta
környékre, mint Rákoscscaba
vagy -keresztúr.)

Kiválasztottak egy bundást,
s nem tudom, miért,

egy rókát is vettek mellé –
„Nem árt, ha van egy
vörösbundás is.”

A továbbiakból csak egyetlen
kép maradt meg:

az új lakhelyemen töltött első estén
földről látom magam
a nappaliban,

egy franciaágy jobb szélén,
középen
a zsemleszínű kutya s a
nyúlánk róka
túloldalt. Mindbárman alszunk,
s mezítelen mellkasomon ott hever
a kiskakas kitekert nyakkal.

Sziszüphosz

Mostanában apáddal szoktam
hét éve! Ő elvigyorodva
mostanában apáddal szoktam

álmodni. Közben időnként
rávágja: Hát úgy nézek én ki?
Álmodni. Közben időnként

bevillan: hogy lehet ez, hisz
mostanában apáddal szoktam
bevillan: hogy lehet ez, hisz

meghaltál, februárban lesz
álmodni. Közben időnként
meghaltál, februárban lesz

hét éve! Ő elvigyorodva
bevillan: hogy lehet ez, hisz
hét éve! Ő elvigyorodva

rávágja: Hát úgy nézek én ki?
Meghaltál, februárban lesz
rávágja: Hát úgy nézek én ki?